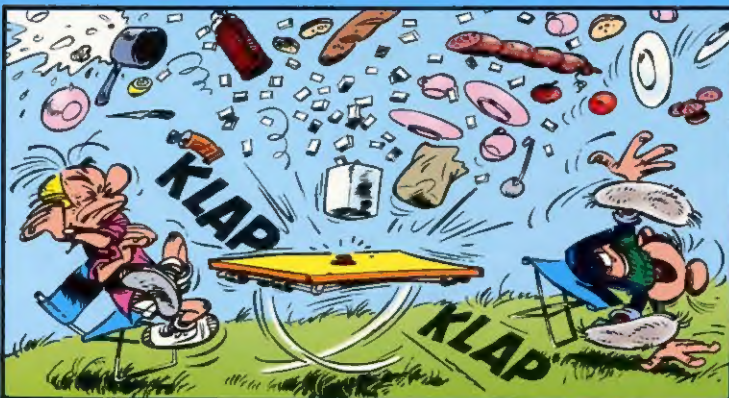

GUTTUSI

7

Franklin
Tidehem

GUUST 7

Franklin

MET DE MEDEPLICHTIGHEID VAN

Tidehem

EN DE RUBRIEKEN VAN

DELPORTE

DUPUIS

www.gastonlagaffe.com

FAWC
For Anyone Who Cares

Inkleuring: Leonardo.
D.1998/0089/219 — H.8/2005.
ISBN 90-314-2007-7 — ISSN 0771-9752.
© Eerste druk:
Dupuis, 1967, 1968, 1973, 1974, 1986.
© Definitieve druk, Dupuis, 1997.
Gedrukt in België.

Foto achterkant: Frédéric Reglain/Gamma.

www.dupuis.com

Fluitend aan het werk...

Ik heb het allemaal gehoord en gezien...! Ik dronk net m'n gebruikelijke ochtendkoffie in het kroegje op de hoek voordat ik aan het werk wilde gaan. Eerst hoorde ik gierend remmen. Een Amerikaanse slee stond dwars over de weg en de chauffeur keek stomverbaasd naar de kar van Guust, die van de verkeerde kant de eenrichtingsstraat af kwam rijden. (Guust noemt zo iets: "een stukje afsnijden!"). Boven op het dak van zijn vehikel wiebelde onheilspellend de grillig gekromde hals van de flaterfoon.

Het wagentje van onze held-zonder-werk beschreef op zijn spillewieltes een sierlijke S en hield halt op drie meter van een verkeersbord "Verboden te parkeren". Daar begon het hele drama.

Guust zou met vakantie gaan. Ik zag hem uit zijn kar klauteren, de deur achter zich dichtgooien (daardoor viel er een achterlicht af, maar dat had Guust niet in de gaten) en in de richting van de redactie lopen.

Net op dat ogenblik kwam brigadier Vondelaar aanhollen. Ook hij had alles gezien. Met fonkelende ogen en zijn fluitje gevechtsklaar maakte hij zich op om Guust een proces-verbaal aan z'n broek te smeren.

De brigadier bleef bij het in overtreding zijnde voertuig staan. Dan speelde alles zich in een fractie van een seconde af. Vondelaar blies keihard op zijn fluitje, waardoor de snaren van de flaterfoon op een angst-aan jagende manier begonnen te trillen (1). En wel zo hard dat er in een net passerende vrachtwagen een ware ontploffing scheen te

gebeuren. Het was een truck voor het vervoer van grote glasplaten. En er moesten er heel wat op die wagen gestaan hebben, want de hele straat werd letterlijk bedolven onder de scherven en splinters.

Bij het horen van dit kabaal keerde iedereen zich om en sommigen kwamen zelfs aanrennen. Ik betaalde mijn consumptie en mengde me onder de menigte om te vertellen wat ik gezien had. Toen ik vlak bij brigadier Vondelaar was gekomen, hoorde ik de bestuurder van de vrachtwagen zeggen: "Het enige wat ik weet, is dat ik opeens iemand keihard op een fluitje hoorde blazen en dat even later mijn ruiten aan diggelen lagen!"

Het was brigadier Vondelaar aan te zien dat hij zich niet op zijn gemak voelde. Onzeker bekeek hij zijn fluitje en hij mompelde: "En toch is het het voorgeschreven model. We hebben er nog nooit opmerkingen over gehad!"

Natuurlijk stond Guust met z'n neus vooraan, en om de agent te troosten zei hij: "Komaan, het is ongekleurd glas... dat brengt geluk. U hebt dus voor jaren genoeg!"

De situatie werd er niet eenvoudiger

(1) Snuffeltje ondervroeg hieromtrent professor Naslag, de bekende fysicus. Deze is van mening dat ieder lichaam een natuurlijke trillingsperiode heeft. Wordt hieraan een vreemde trilling toegevoegd, dan wordt de amplitude daarvan aanzienlijk verhoogd. Het meest aangehaalde voorbeeld is een peloton soldaten dat in de pas over een brug loopt en deze zo kan laten instorten. Toen wij de heren Knuvelder, Platanen en Zonen hierover naar hun mening vroegen, kregen wij het volgende antwoord: "Of het nu stedelingen zijn of lieden die in dorpen wonen, iedereen loopt over een brug van Knuvelder, Platanen en Zonen."

NIET VERWARREN
de haring die mama
heeft gekocht
en maatjesharing

op toen de directeur van de glasfabriek (door een behulpzame ziel van het ongeluk op de hoogte gebracht), de aannemer van een groot bouw-werk die op de ruiten zat te wachten, en een 25-tal agenten met een of andere hoge piet voorop zich met het geval kwamen bemoeien. Ik kreeg het ondertussen toch voor elkaar mijn getuigenverklaring te laten opnemen. Volgens de laatste berichten werden de fluit en de flaterfoon in beslag genomen en naar het commissariaat overgebracht. Daar

schijnt een ploeg experts bezig met diepgaande proeven om de rol van beide instrumenten bij de vernieling van de kostbare ruiten te achterhalen. Ondertussen zijn wij op Robbedoes toch lekker die vervelende flaterfoon kwijt.

Helaas, ook dat mocht niet baten. Guust, beroofd van zijn instrument, besloot zijn allerlaatste uitvinding te vervolmaken: een elektrische accordeon.

KWABBERNOOT

Geheimzinnige voorvalletjes bij het politiebureau

De bewoners van de wijk rond de Grote Markt, en meer in het bijzonder zij die nabij het politiebureau wonen, klagen sinds vrijdagavond dat hun buurt wel behekst lijkt. Wij hebben er toen een stel reporters op uitgestuurd om dit zaakje nader te onderzoeken. De bevolking legde de volgende verklaringen af.

De heer Dommeltjes, huisbewaarder van het Tehuis voor Ouden van Dagen tegenover het politiebureau: "Ik zat hier op de stoep op 'n bankje een pijp te roken, toen aan de overkant plotseling alle ramen in gruzelementen vlogen. En wat dacht u dat ik zag toen ik me omdraaide, meneer? Bij ons was precies hetzelfde gebeurd. We durven onze mensen gewoon geen kassla meer te geven!"

Janus Indekan, melkboer: "Ik was net bezig de lege flessen te vullen toen ze ineens, krakkkk, allemaal in diggelen vlogen. Volgens mij geven ze te veel radioactief strontium aan de koeien."

Commissaris Knokkel: "Geen commentaar!"

Toen wij de goede man op het bureau opzochten, weigerde hij hardnekkig ons ook maar één inlichting te verschaffen. Toch viel het ons op dat geen enkele agent meer een fluitje had.

We herademden: Guust was weg, met vakantie, en we zouden eindelijk rustig kunnen werken. Jammer genoeg had hij net voor zijn vertrek aan juffrouw Jannie een cadeautje gegeven: een paar maquillagespuitbussen. Guust vond namelijk dat lipsticks, poederdonsjes en potjes met ditjes en datjes om links en rechts op gezichten te smeren, volkomen uit de mode waren. Vlak voor zijn vertrek gaf hij dus een paar spuitbussen aan juffrouw Jannie, met het vriendelijke verzoek tijdens zijn afwezigheid alvast te beginnen met experimenteren om maquillage voortaan onder druk aan te brengen.

Eergisteren, tijdens de koffiepauze, nam juffrouw Jannie op de redactie de eerste proef. Krasser, die broodjes ham zat te verorberen, merkte dat er iets aan de

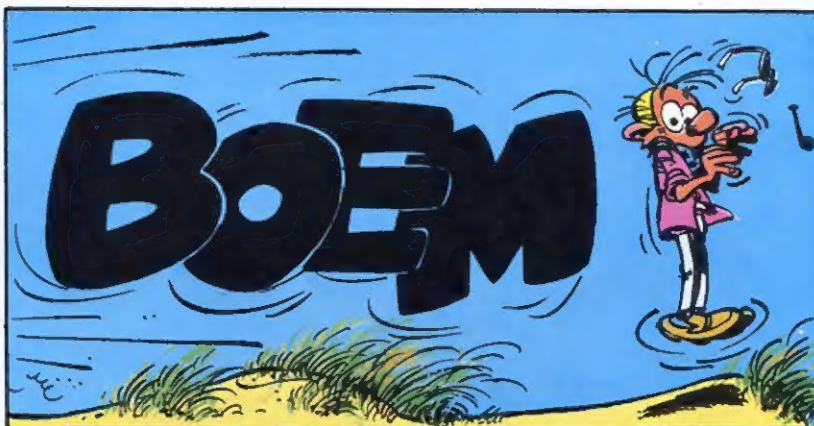
hand was. Op de eerste plaats door de verandering van geur. Guust voegt namelijk overal geurtjes aan toe. Hier was het een soort lelietjes-van-dalen met een zeer eigenaardige bijgeur van knoflook. Krasser keek in de richting van juffrouw Jannie, slaakte een kreet en viel van zijn tekenkruk. Het lieve meisje vroeg hem eerst of hij zich geen pijn had gedaan en toen, met een allerveroverendste glimlach, hoe hij haar nieuwe opmaak vond. Met toegeknepen keel zei Krasser: ja, en dat het heel modern stond...

Daarbij moet worden vermeld dat juffrouw Jannie aquamarijn lippen had, een aardbeikleurig gezicht en een oudroze kleur rond de wimpers. Ze snapte niet dadelijk waarom iedereen haar met een blik van afschuw en toch

NIET VERWARREN
tussen een goedendag en
goeiendag !

ook weer medelijden aankeek. Pas uren later hebben we begrepen dat ze helemaal geen gevoel voor kleuren heeft. Het vervelende is dat Guust weliswaar ongevarende, maar absoluut onuitwisbare kleuren heeft gekozen. Het leven zal voor ons de komende weken niet zo aantrekkelijk zijn...

Brief van het platteland

Met genoeg stellen wij al onze lezers die zich bezorgd afvragen of Guust zich op het platteland niet gruwelijk verveelt, gerust met de publicatie van een brief die we net ontvingen...

Beste vrienden op de redactie, Ik ben ervan overtuigd dat jullie me allemaal erg missen en dat zonder mij de tijd voor jullie langzaam verstrijkt. Maar binnenkort ben ik weer terug. Ik zit nu op het platteland en vermaak me hier best. De boeren trouwens ook, al zijn er een paar die zeggen dat figuren als ik nog geboren moeten worden. Gisteren heb ik in de wei op mijn gitaar een paar nieuwe liedjes ingestudeerd. Het was grappig, want plotseling kreeg ik in de gaten dat de koe van boer Koekoek boven in een boom zat. Alle boeren uit de buurt kwa-

men kijken naar de koe, die hoog in de boom zat te loeien. Om haar wat moed in te pompen, zong ik toen: "Jantje zag eens pruimen hangen, als eieren zo groot..."

Iedereen stond me vreemd aan te kijken. Daarom ben ik maar opgehouden. Ik kreeg trouwens in de gaten dat het een kastanjeboom was.

Maak je vooral geen zorgen over de koe! Ze is er zonder kleerscheuren uitgekomen. Nu staat ze op stal en ze maakt het uitstekend. Alleen had de melk vanmorgen een vreemd smaakje. Haar val werd overigens gebroken door boer Koekoek. Hij maakt het ook goed. In het ziekenhuis zeggen ze dat hij maar een paar ribben heeft gebroken. Ik ga hem een deuntje voorspelen om hem wat op te monteren.

Jongens, tot ziens!

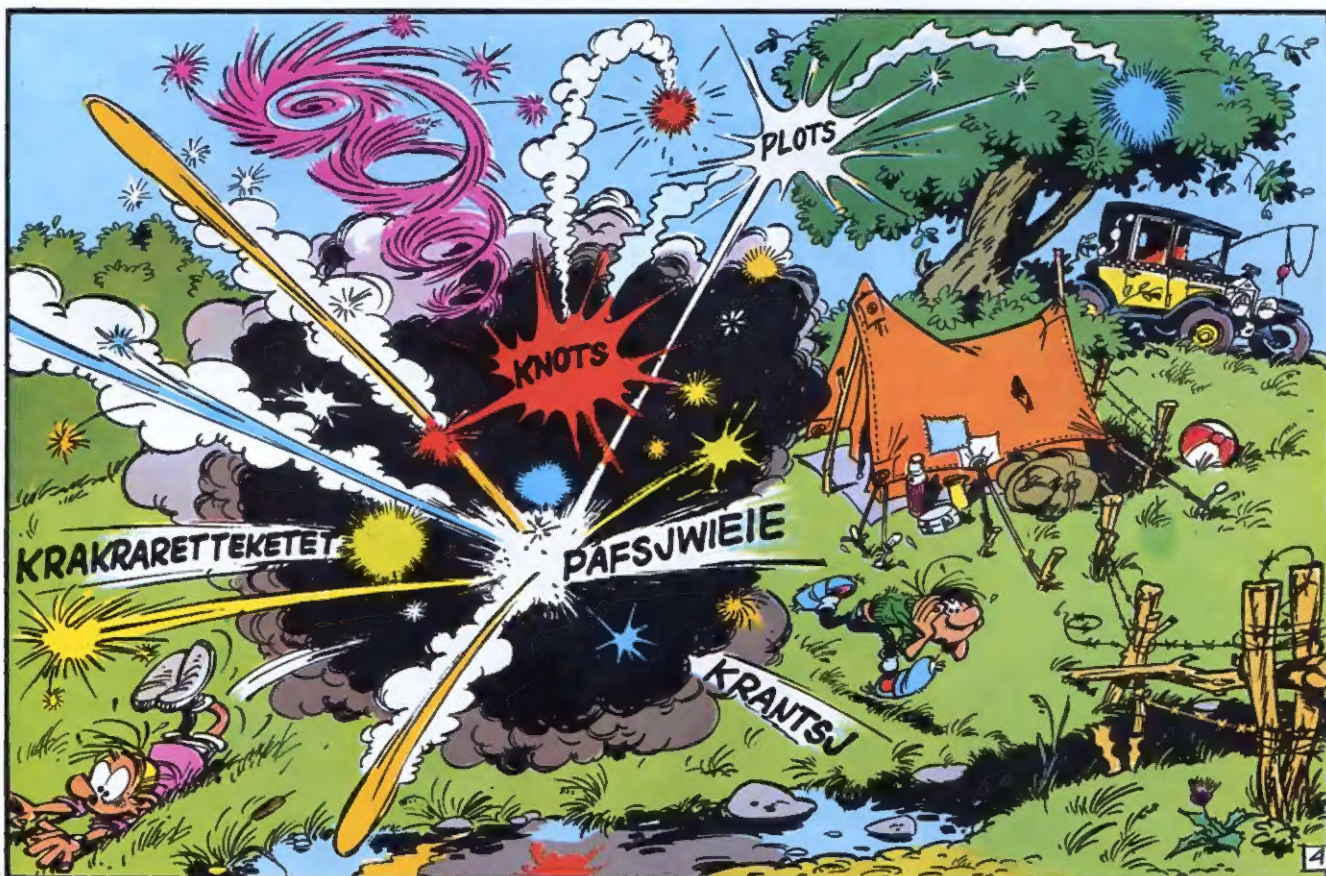
GUUST

ZEG NIET:
een melkkoetje
MAAR ZEG:
de kip met de gouden eieren

415A

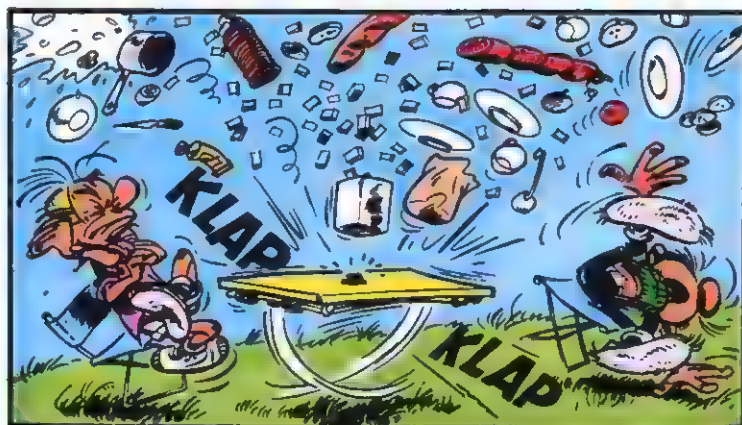
415B

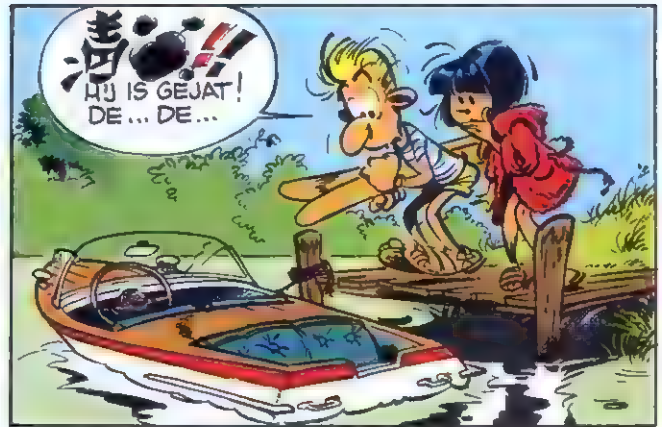
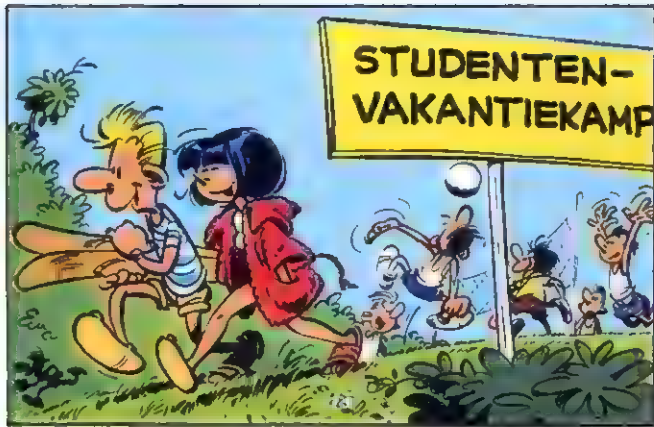
415C

45A

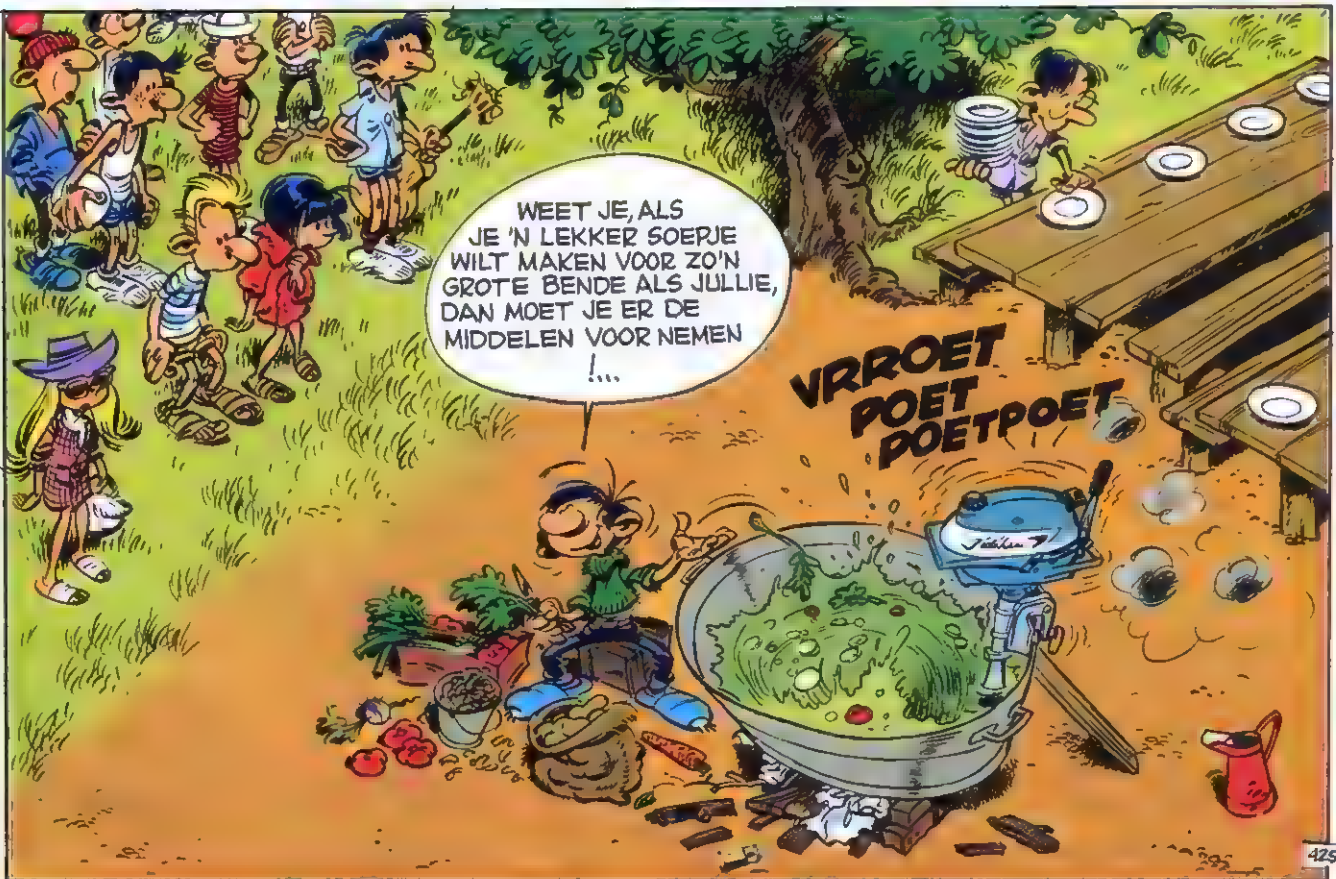
45B

**VRROET
POET
POET**

WIJ ZIJN DE
ZAAK ZELF AL
AAN 'T ONDER-
ZOEKEN.

425 BISA

425 BISA

Brief van Guust

Hello, ouwe rakker van 'n Kwabbernoot!
Wat heb ik weer 'n bewogen middag achter de rug!

Ik had vanmiddag ineens zin om die skelterbaan hier eens te proberen. Ik kreeg al vlug de skelter in het oog die het hardst reed. 'n Ding met een lekker geel kleurtje. (Weet je, niet iets voor een zondagsrijder. Het moet een wedstrijdmodel geweest zijn!) Terwijl ik m'n overall aantrok, hield ik twee kerels in de gaten die net aan dat ding stonden te sleutelen. De eerste liet de motor draaien en de ander was ergens aan de voorkant aan het prutsen. Toen riep iemand ze, en ik natuurlijk als een haas er met die gele skelter vandoor!

Ik reed als de gesmeerde bliksem, maar toen ik de tweede bocht inging, gleed m'n voet uit en — stik! — bleef m'n sandaal tussen een stang en het gaspedaal vastzitten. De motor begon op volle toeren te draaien! Ik wilde remmen maar geen rem te bespeuren! Ik had kunnen vermoeden dat niet iedereen, zoals ik, z'n mechaniekje goed verzorgt. Natuurlijk ging ik veel te vlug de bocht in en ik vloog recht op de stobalen af. Eén daarvan kwam zelfs in m'n armen terecht, met als gevolg dat ik geen steek meer zag. Toch had dat zijn voordelen, want toen ik door het hek van de minigolf heen schoot, ving dat

ding mooi de klap op. Toen ik aan de andere kant de golf verliet, zat ik midden in het verkeer! En op het eerste het beste kruispunt sprong het licht net op rood. Ik moet toegeven dat ik wel even in de rats zat. Ik kneep m'n ogen dicht, hetgeen niet kon verhinderen dat ik een agent hoorde fluiten. Maar dat gaf niets, want op 'n skelter zitten geen nummerborden en dat kan soms heel praktisch zijn.

Kortom, ik kwam op de grote boulevard terecht, juist tegenover het casino. Wat was daar 'n massa mensen op de been, en overal zag je van die slagschepen van auto's! En ik kon nog steeds niet remmen! Ik als een gek aan dat stuur draaien om al die wagens te ontwijken, en om me heen sprongen de mensen als kikkers in het rond. Al die kerels liepen in zwaluwstaarten en de dames in van die lange gevallen met slepen en halskettingen... zeker voor een of andere grote hoempareceptie. Om een groep fotografen te ontwijken zat er voor mij niets anders op dan door een nooduitgang het casino binnen te schieten. Jij beweert toch altijd dat ik 'n onhandige sukkel ben? Nou, je had me daar tussen al die pilaren — en het waren er heel wat! — door moeten zien karren! Maar jammer genoeg kwam ik terecht in een paar monsterlijk grote plantenbakken

... OCH, 'T IS MAAR 'N SPEELGOED-GITAAR DIE IK VOOR M'N NEEFJE GEMAAKT HEB, JUFFROU JANNIE... MAAR HIJ GEEFT GEEN GEK GELUID... WILT U 'NS HOREN?...

... OH! JA ... GRAAG, MENEER GUUST! IK KRUG ALTUD ZO'N KICK VAN UW MUZIEK!...

die ik net niet had gezien en even later lag ik zonder 'n centje pijn op het tapijt. Maar toen ging die skelter er op z'n dooie een-tje vandoor! Hij schoot onder een grote tafel vol flessen in emmertjes en stapels kleine hapjes om je kiezen mee te vullen. Dat kwam uitstekend van pas, want je weet hoe uitgehon-gerd ik altijd ben. En omdat die dingen toch overal rondvlogen, heb ik er een paar meegepikt om te proeven. Wel, om het kort te maken, die tafel begon door het casino te darren. Je had je doodgela-chen als je dat gezien had! En toen sprong er opeens een grote kaalkop op me af, als waanzinnig met een grote zil-veren beker zwaaiend — je weet wel, van die dingen die ze op sportfeesten aan de overwinnaar overhandigen — en hij gaf me toen een oplawaai met dat ding op m'n kop!... Natuurlijk zat er meteen een grote deuk in, want als je gaat skelteren, moet je tegenwoordig een helm opzetten. Geluk-kig maar, want met die kerels die zich over het minste het geringste opwinden...

Ondertussen had de skelter de tafel van zich af weten te schudden en hij reed nu van achteren recht op die kale in, hem let-terlijk de benen onder het lijf uit vegend. Je weet, op 'n skelter kom je nooit op je best uit, maar hij zat achterstevoren en met één been dwars door het stuur! Om je een aap te lachen! Tussen de bedrijven door racete de skelter het casino weer uit — met die kerel er nog steeds bovenop

— en ik verloor ze uit het oog.

Toen begon iedereen te roepen en te schreeuwen: "Hou de burgemeester tegen! Hou de burgemeester tegen!" Ik maakte van de gelegenheid gebruik om 'm te knippen via de achterdeur, want onder al die opge-wonden standjes voelde ik me echt niet op m'n gemak. Ondertussen hoorde ik wat er eigenlijk precies aan de hand was: de uitreiking van de prijs voor de elegantste automobilist. Ik snap niet hoe sommige lui hun vakantie met dergelijke beuzelarij-tjes kunnen zoekbrengen. Hoewel, misschien wint die kerel op de skelter die prijs wel! Al met al was ik m'n sandaal toch maar kwijt. Ik denk dat ik morgen even bij het casino langloop om te vragen of ze hem gevonden hebben.

GUUST

NIET VERWARREN!

'n prinnenbetje
heeft niets
te maken met
'n binnenpretje

ZEG NIET

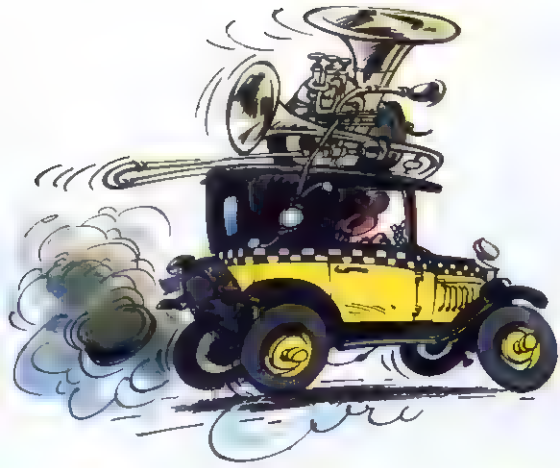
ik heb een mooi dood
varken voor je

MAAR ZEG

mag ik je mijn ex-cuus aanbieden?

Straatgesprek

Je hoorde hem al van ver komen aanrijden: de instrumenten die Guust boven op zijn auto had geladen, maakten een lawaai van alle duvels.

Met zijn bijzonder gevoelige band-opnemer heeft Pruijpit het volgende gesprek opgevangen:

"Nou?!... Weet je niet dat je niet mag toeteren, hmmm?"

"Nou moe, ik heb niet getoeterd!"

"Je ontkent dus, hmmm...? Wacht, even opschrijven... Verstoring van de openbare orde... Verklaart het tegendeel..."

"Bovendien kan ik niet toeteren, want m'n toeter is naar de maan... Doet het niet meer!"

"Kijk eens aan! Mag ik even opschrijven... Aha! Dat wordt dan... Rijden zonder claxon... Keurig, keurig, keurig! En die dingen daar op je dak?"

"Wel, dat ziet u toch. Dat zijn muziekinstrumenten..."

"Meneer, dat noem ik geen muziek! Kun je er op spelen?"

"Wat dacht u! Wacht, ik maak het even los... O, sorry! De riem is losgeschoten en..."

— Poeap poeap!

"Wacht, ik haal 'm er zo af. Grappig, hè, als je met je kop in een contrabas zit?"

"Deze keer, grapjas, kom je er niet zo gemakkelijk vanaf! Handtastelijkheden met een vertegenwoordiger van de openbare macht bij het uitoefenen van zijn functie... Wacht, even opschrijven... en... Goed dat ik daaraan denk... Wil je even in dat ding daar blazen...?"

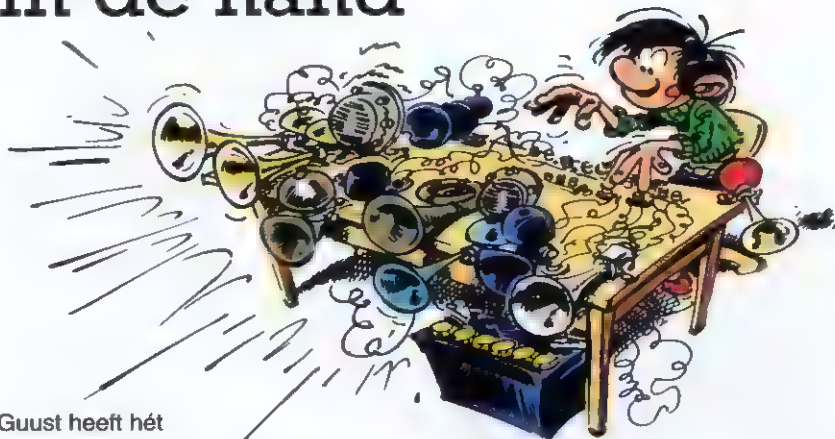
— BOEAAAAAP!

"Hahahahihhi! Nu heb ik je! Herhaling van de overtreding! In beslag genomen, grapjas! Ik leg beslag op die claxon waarvan je op de openbare weg misbruik hebt gemaakt en die een niet-reglementaire claxon vormt en tegelijkertijd een instrument is waarvoor je geen wapenvergunning hebt en die je een lekkere boete gaat opleveren. Daar kun je donder op zeggen!"

"Nou moe!"...

(Einde van de opname.)

Met de toeter in de hand

Guust heeft hét muziekinstrument

voor de toekomst, de claxfoon, in elkaar gedraaid. Guust wist hierover het volgende te vertellen: "Als je het voor de eerste keer hoort, zou je zweren dat het een orgel of zo iets is... Maar dan vergis je je..." Eén ding weten we in ieder geval zeker: de eerste keer dat je het ding hoort, vergeet je nooit meer! Het ding bestaat uit een zeker aantal autoclaxons met verschillende toonhoogten en timbres, die variëren van het schrille gekef van een kinderautoclaxon tot het zwaar-moedige geloei van een misthoorn.

Wie hieronder het meest heeft geleden, is brigadier Vondelaar. Boze tongen beweren dat hij zelfs om een salarisverhoging heeft gevraagd omdat van hem alleen verwacht wordt een oogje in het zeil te houden en er nooit sprake is geweest van zijn oor te luisteren te leggen. Als een razende is hij van het ene eind van de straat naar het andere gerend zonder de vermeende verkeersopstopping te kunnen ontdekken. Pas na een halfuur kwam hij erachter dat het geluid dat zijn aandacht had getrokken, afkomstig was van onze zesde verdieping.

Buiten adem kwam Vondelaar het bureau van Guust binnenvallen, die toen net een bijzonder bewogen uitvoering ten beste had gegeven van "Het Kerstmannetje", en hij maakte zich met zijn zakboekje in de hand klaar om Guust een proces-verbaal wegens ongeoorloofd gebruik van claxons op de openbare weg aan zijn broek te smeren. Guust, die dat ergens wel kon begrijpen, merkte op dat de zesde verdieping van ons gebouw beslist niet met de openbare weg verward mocht worden, zelfs al stond er een gedemonteerde motor in een hoek tegen de kast, en dat brigadier Vondelaar eigenlijk voor de broek moest krijgen omdat hij zonder kloppen bij de mensen binnen kwam vallen.

"Zonder kloppen? Vlug verholpen!" riep brigadier Vondelaar uit en hij trok zijn knuppel.

Het zou voor Guust wel eens slecht afgelopen kunnen zijn, als niet net op dat ogenblik de claxon van de Alfa Romeo op volle geluidsterkte kwam vast te zitten, waardoor de woedende woorden van brigadier Vondelaar volkomen verloren gingen. Guust en de politieagent begonnen koortsachtig aan draden te trekken, maar pas de drieëntwintigste bleek dit hels kabaal te veroorzaken. De brigadier, die hierdoor een beetje afgekoeld was, vertrok, maar hij moest toch even op luidde toon zeggen dat hij Guust bij de eerste de beste gelegenheid nog wel zou spreken.

Guust wilde die avond laten zien dat hij beslist niet wraakzuchtig was. Toen hij met zijn wagentje naar huis reed, groette hij de brigadier. Door op z'n toeter te drukken. ■

ZEG NIET:
Tissum
MAAR ZEG:
Hij is 't

Brug der zuchten

Toen ik binnenkwam in het bureau waar Guust werkt — pardon, waar hij geacht wordt te werken — struikelde ik over een gereedschapskist, raakte met mijn voeten verward in een streng draad, schopte een of twee lampen aan diggelen, beschadigde links en rechts wat transistors, kieperde een transformator om, gleed vervolgens uit over een voorbedrukt circuit en landde onder luid kabaal op een soldeerbout. Jammer genoeg werkte dat ding. Omdat ik een vrij forse gil uitstootte, zei Guust tegen me: "Kijk uit, klungel, direct maak je kortsluiting!" Daarop hield hij me een eigenaardig instrument onder de neus, vol weerstanden en elektrische kabels.

'n Knap stukje werk, vind je niet? Het is een oude gitaar waaraan ik een walkietalkie gekoppeld heb... Zie je hier de antenne? Inderdaad, ouwe jongen, dit is een ZEND-GITAAR! Ik ga zingen en begeleid mezelf hier in mijn bureau, en juffrouw Jannie — je weet toch dat ze thuis met griep in bed ligt — hoort me dan over de radio. Over 'n afstand van meer dan vier kilometer..."

Ik weet niet wat afgrijselijker is... Guust te horen zingen of hem gitaar te horen spelen. Maar die twee dingen samen moet onverdraagbaar zijn! En hij had nog het lef eraan toe te voegen: "Ik heb dat hele zwik-

je daar ook nog in elkaar moeten knutselen om de golflengte te kunnen afstemmen... By the way, Dupuis is me heel wat schuldig voor overuren!"

Gelukkig voor Guust begon net op dat ogenblik de telefoon in mijn bureau te rinkelen. Toen ik hem afnam, hoorde ik aan de andere kant Knuvelder (de vennoot van Platanen, twee bruggenbouwers die in het gebouw naast ons zitten en van wie we een behoorlijk publiciteitscontract hopen los te krijgen). Hij was heel erg aardig en hij nodigde me hartelijk uit om een experiment bij te komen wonen dat, naar hij zei, mij ten eerste zou interesseren. Het begon op een experimentendagje te lijken. Nadat ik als de bliksem een andere broek had aangeschoten, ging ik naar Knuvelder, Platanen & Zonen toe.

Bij deze dynamische industriële heerste de stemming van een grote persontvangst: whisky, glimlachen en een opgewekte stemming. Meneer Knuvelder legde me uit dat hij de journalisten bijeen had geroepen om getuige te zijn van een verbazingwekkende vooruitgang bij het ontwerpen van stalen bruggen. Verder hing er nog een meneer rond met een grote hoornen bril en een grote sigaar, die het ministerie van Openbare Werken vertegenwoordigde.

En als we ze eens bouwden?...

Hoe zou de brug die het elektronisch brein met de onvrijwillige medewerking van Guust had uitgeknoebeld, eruitzien als men zou besluiten ze te bouwen? Uit nieuwsgierigheid hebben we onze illustrator gevraagd ze aan de hand van de door Duwitsjoerself II-ATJ geleverde gegevens uit te tekenen. Je moet toegeven dat dit kunstwerk enigszins uit de toon valt!

"De staat", verklaarde meneer Knuvelder me plechtig, "vertrouwt ons volkomen. Dit bewijst hij door ons het bouwen van een hangbrug over de hele breedte van de Westerschelde toe te vertrouwen. De plannen voor dit meesterwerk zullen onder onze ogen getekend worden door een volkomen nieuw elektronisch brein, de Duwitoerself II-ATJ..."

In het aangrenzende vertrek stond het brein op ons te wachten. Een mooie machine met een bende nerveus knipperende lichtjes, hele ritsen trommels met magnetische banden, overal knopjes en schakelaars en een groot leikleurig scherm.

De programmeur — ik geloof dat je die er bij de aankoop als premie bovenop krijgt in plaats van een sleuteling — vertelde ons in een lange uitleg dat het voldoende was de machine alle inlichtingen te verschaffen — breedte van de rivier, profiel van de oevers, bodemgesteldheid, leeftijd van de kapitein — waarna deze een beroep zou doen op haar geheugen om even later op het scherm de volledige structuur van de toekomstige brug tevoorschijn te laten komen. We gingen in een halve cirkel rond het scherm zitten. De programmeur drukte een knop in en op het leikleurige scherm verscheen een lichtgroene lijn, daarna een andere en toen nog een andere... Onder onze ogen begon zich het silhouet van een metalen meesterwerk af te tekenen. Meneer Knuvelder zei trots: "Heren, op dit ogenblik bent u getuigen van de geboorte

van een brug van Knuvelder, Platanen en Zonen."

Precies op dat ogenblik werd mijn oor getroffen door enkele — valse — noten van een elektrische gitaar. Ik had meteen door dat Guust in zijn bureau aan de andere kant van de muur met zijn uitzending was begonnen.

De toeschouwers kwamen sterk in beroering toen ze in de gaten kregen dat de Duwitoerself II-ATJ op hol sloeg. De lichtende streepjes waarmee de brug getekend werd, begonnen plotseling op de maat van de door Guust voortgebrachte, op Hawaïaanse muziek lijkende geluiden op en neer te schieten. Het was een fascinerend gezicht hoe het brugdek met de hoge noten naar boven schoot en even later op het ritme van de voor juffrouw Janne bestemde romance voortbewoog!

De programmeur frunnikte koortsachtig aan zo'n vijftigtal knopjes. De vertegenwoordiger van het ministerie vroeg om zijn hoed en verklaarde dat zijn tijd te kostbaar was om het ontwerpen van popartbruggen bij te wonen. Terwijl Platanen achter de man van Openbare Werken de deur uitging (waarschijnlijk om tot op straat verontschuldigen te mompelen!) richtte Knuvelder een koude blik op mij.

Ik weet niet wat hij me toevoegde toen ik 'm stilletjes smeerde, maar ik verwacht de zwaarste moeilijkheden.

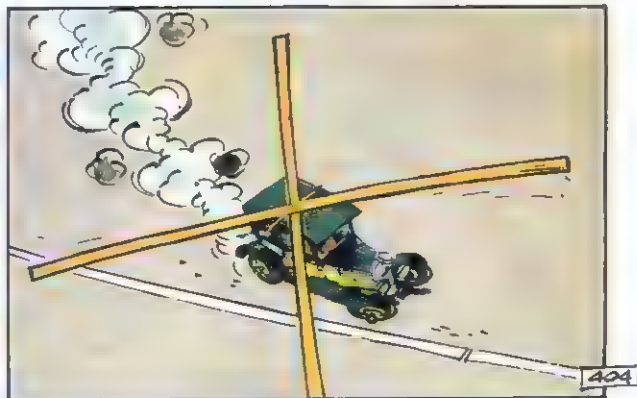
KWABBERNOOT

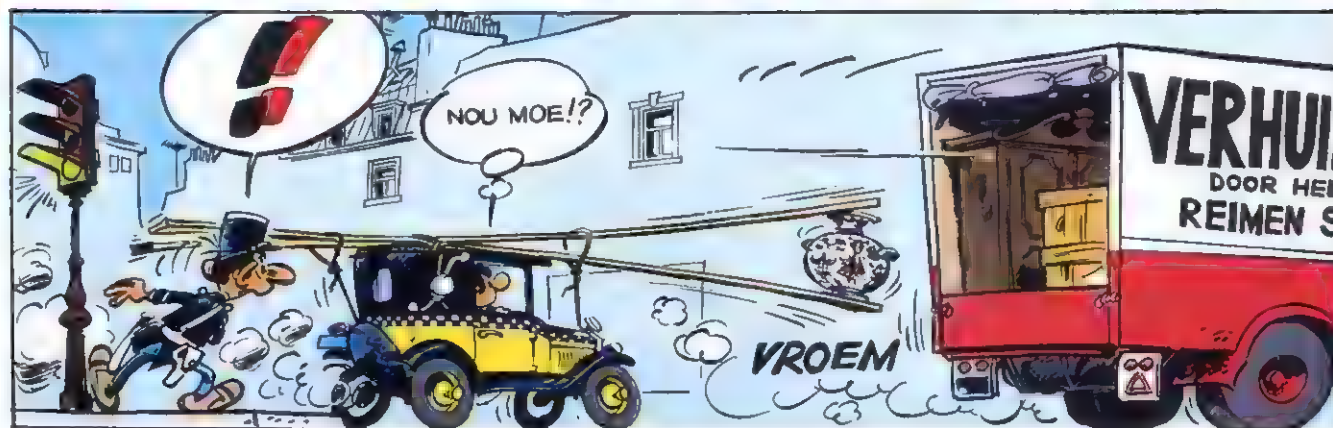
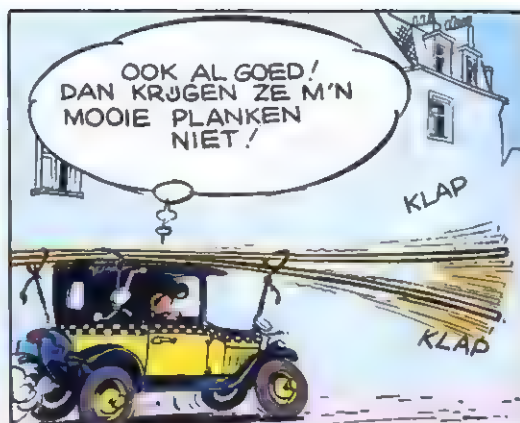

VERWAR MAAR RUSTIG:

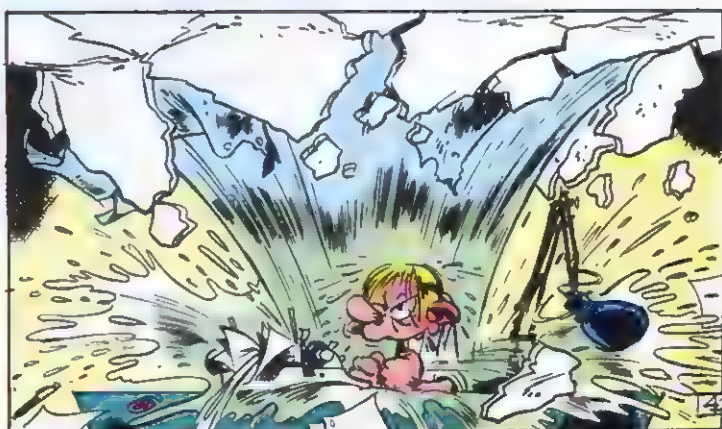
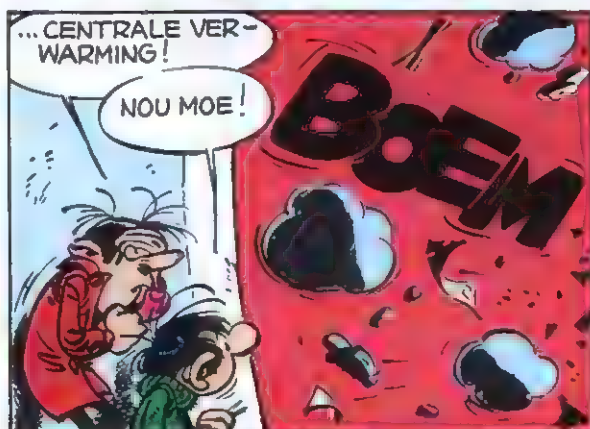
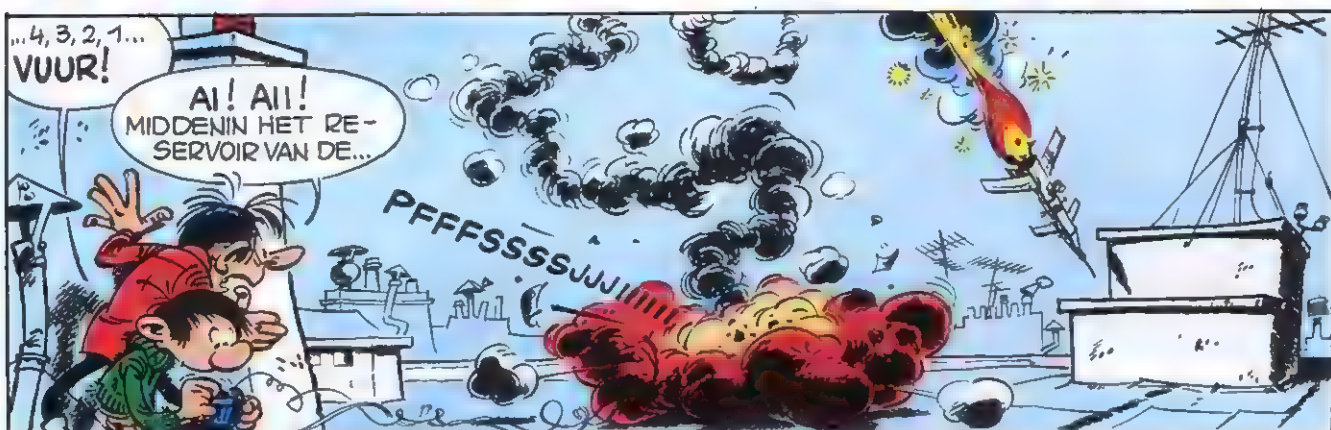
De brandweer
EN
Het brandt weer

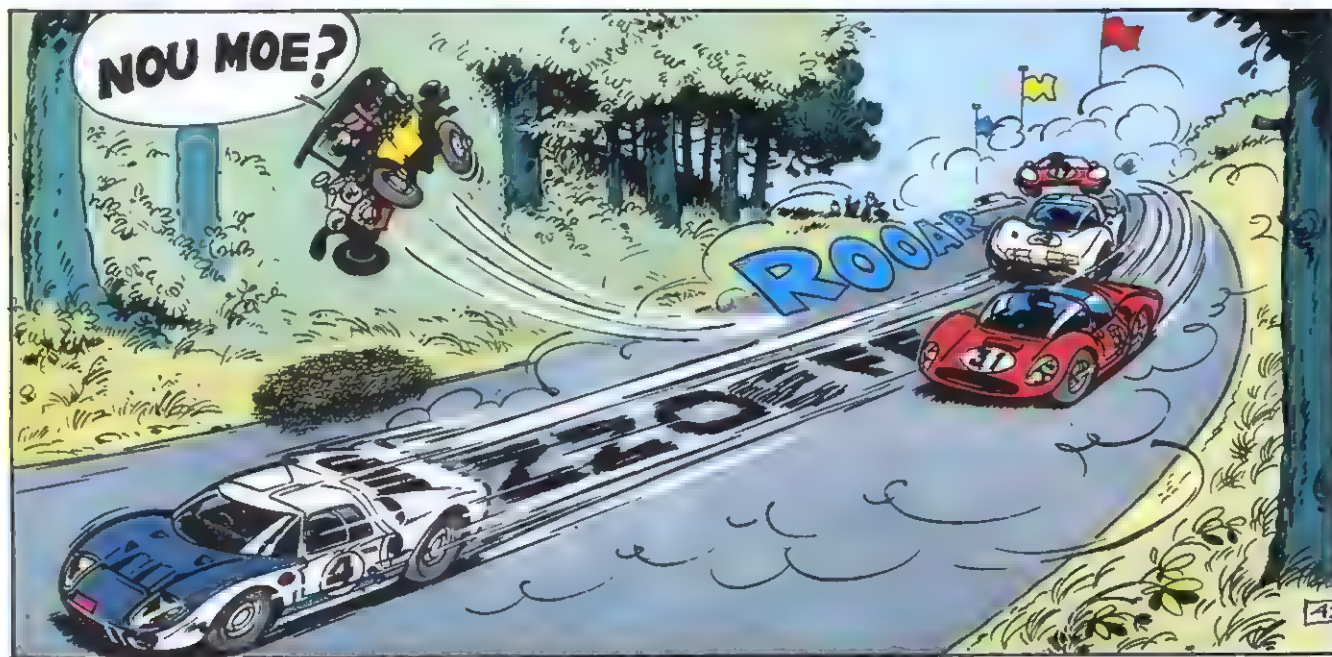

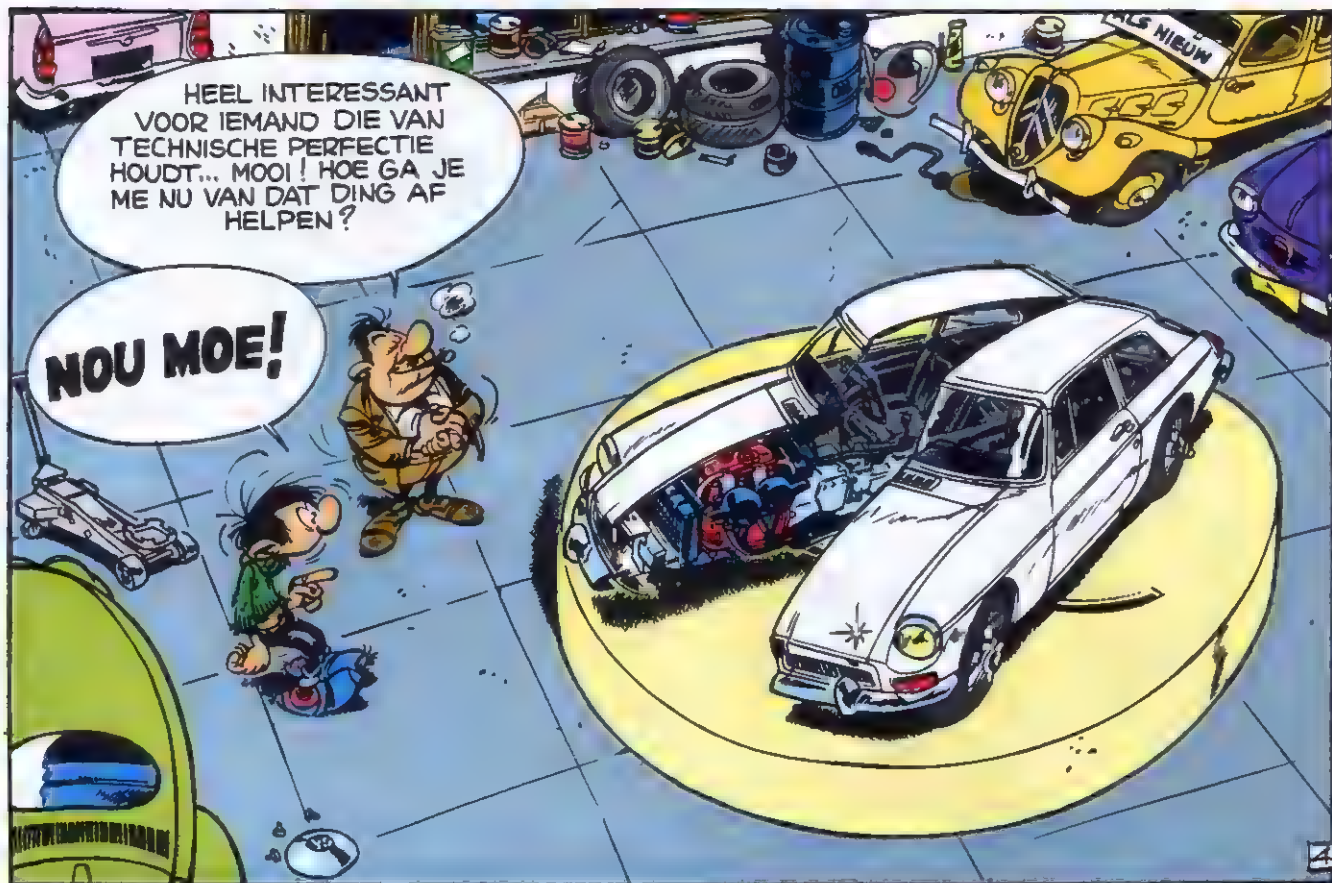

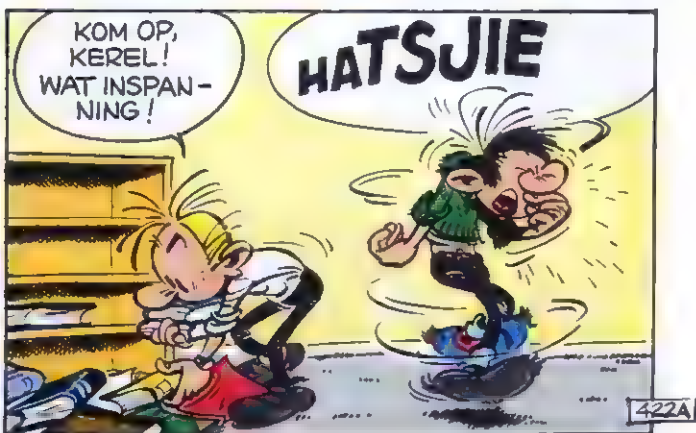
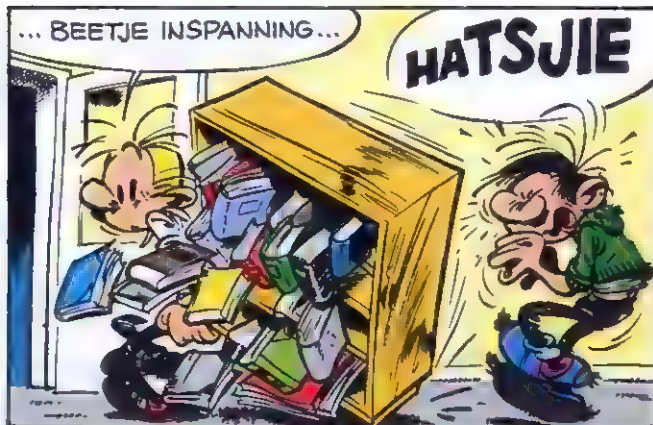

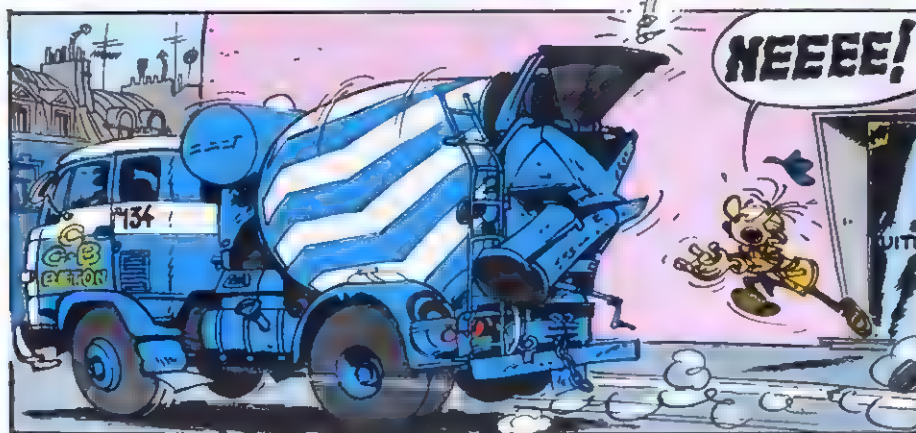
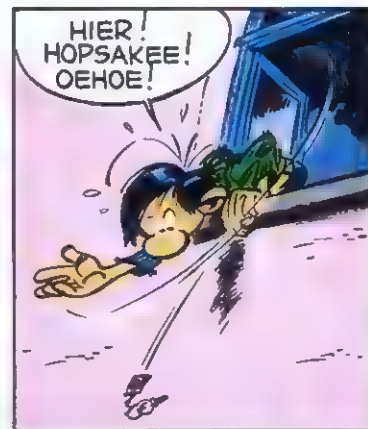

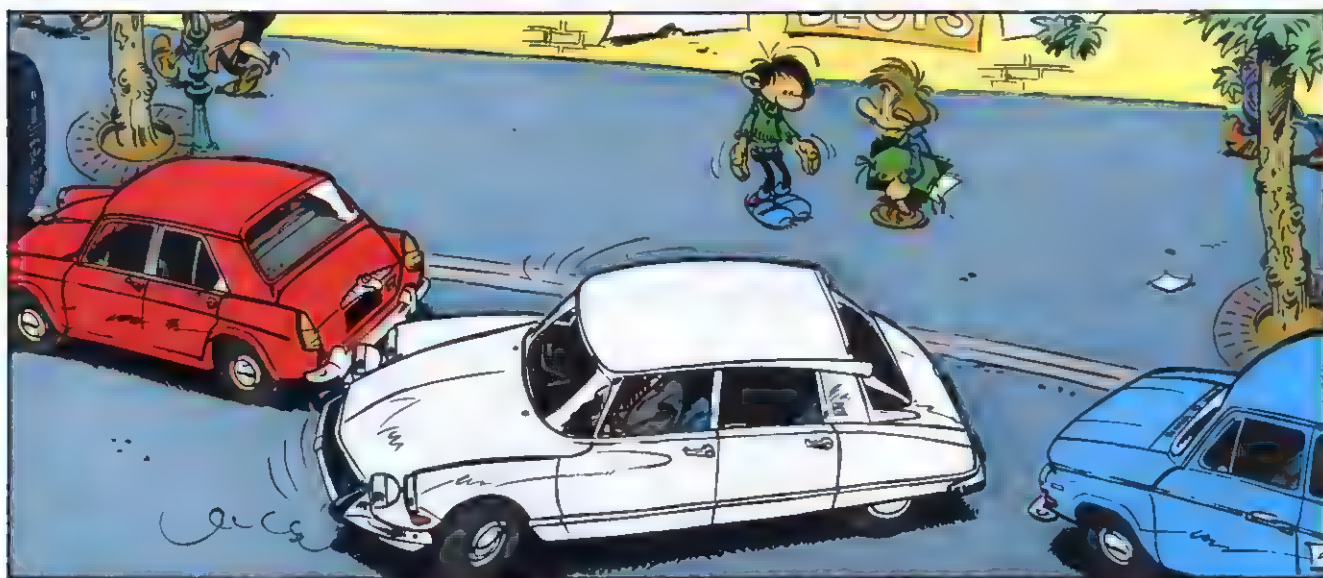
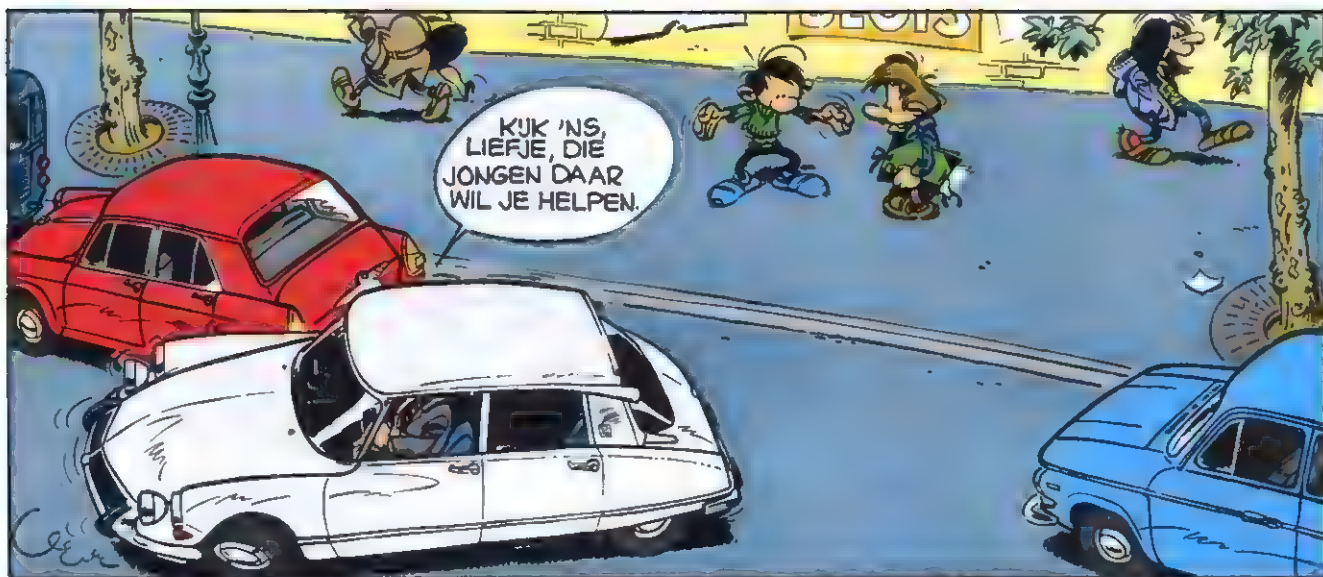

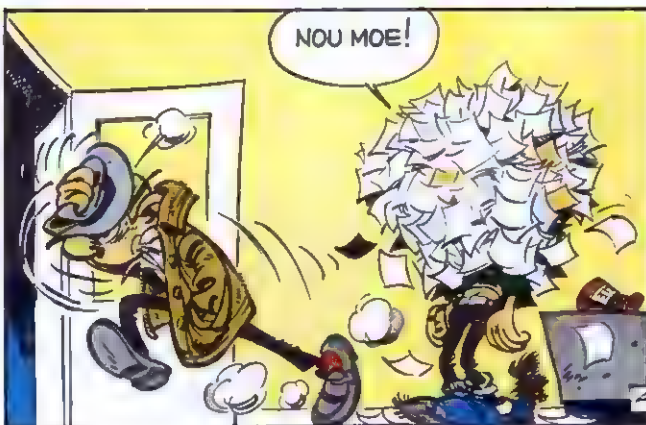
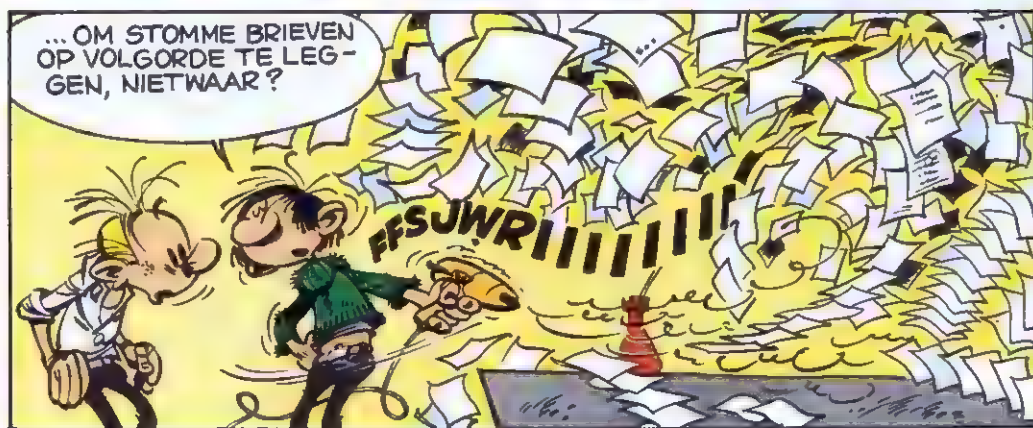

424A

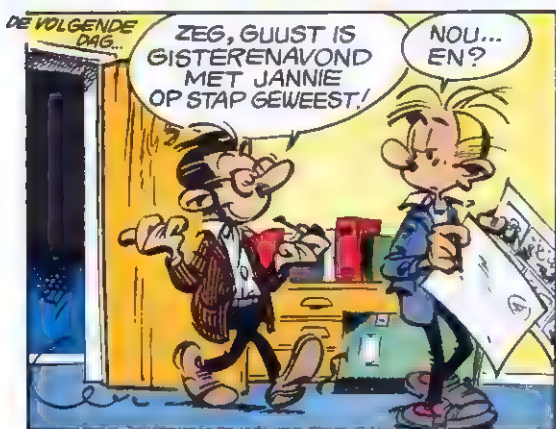
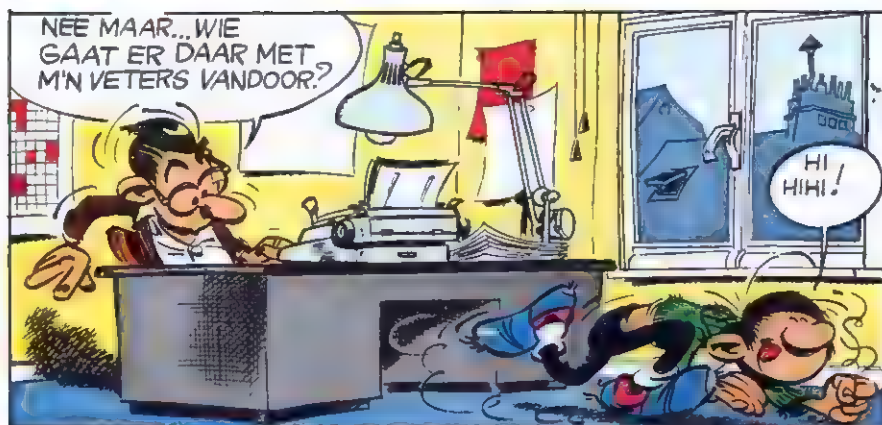

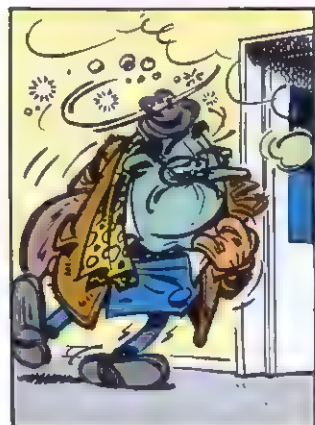
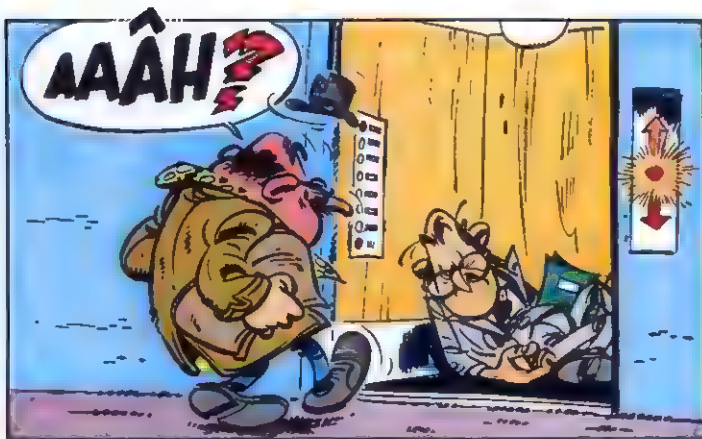
424B

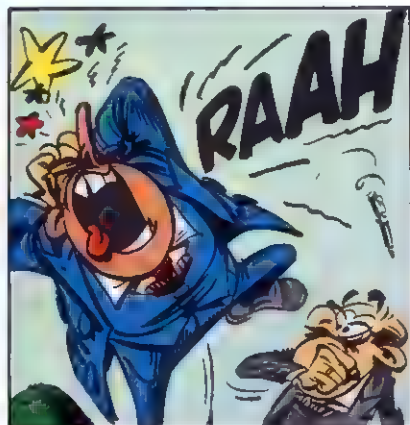

425A

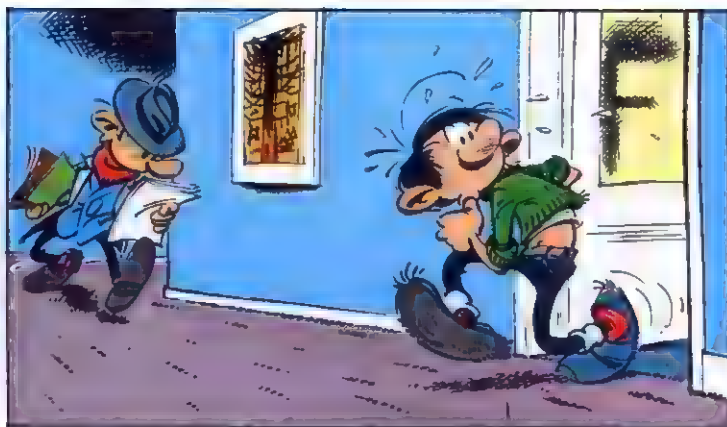
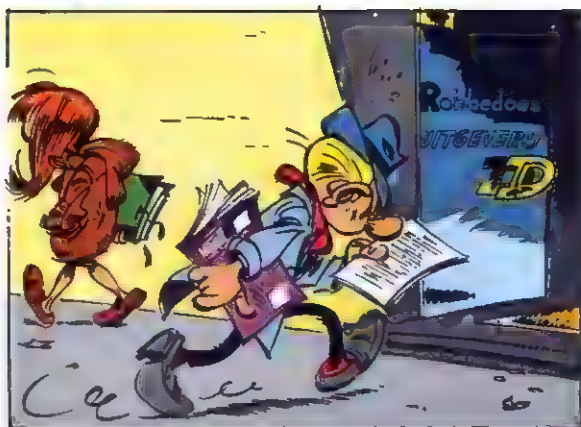
425B

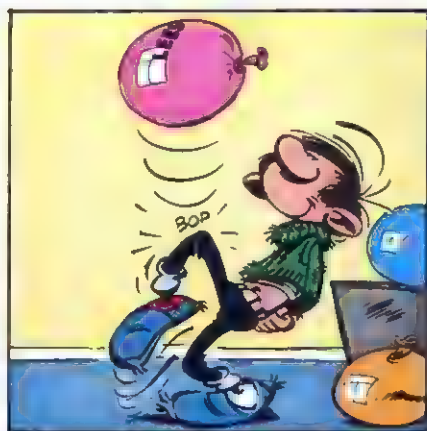
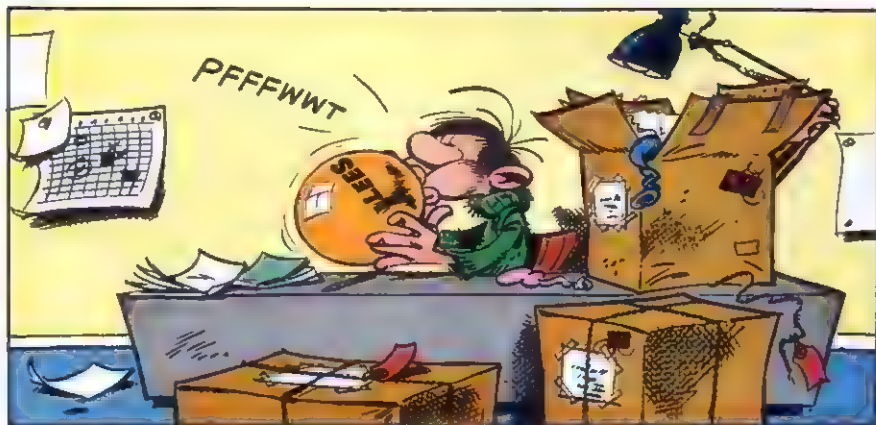

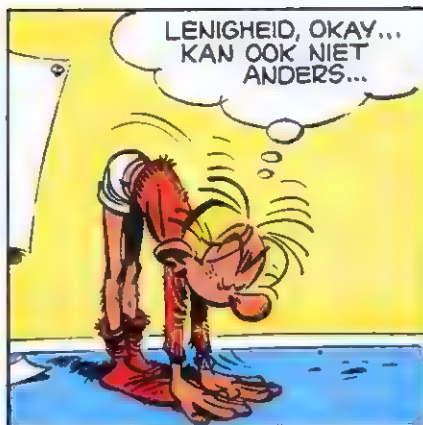
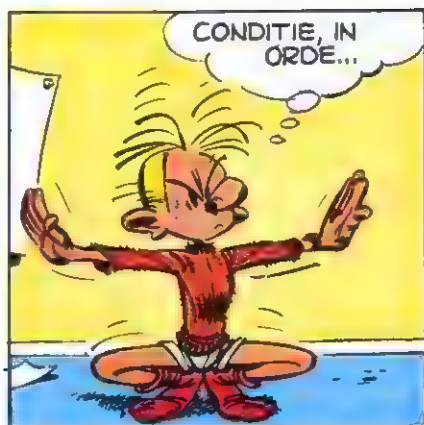

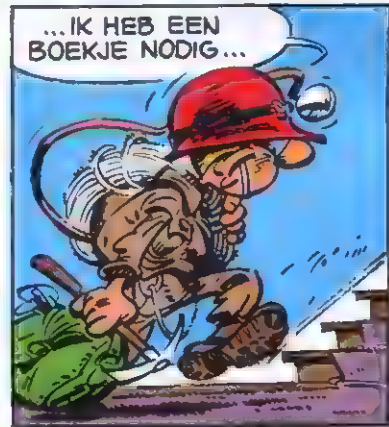

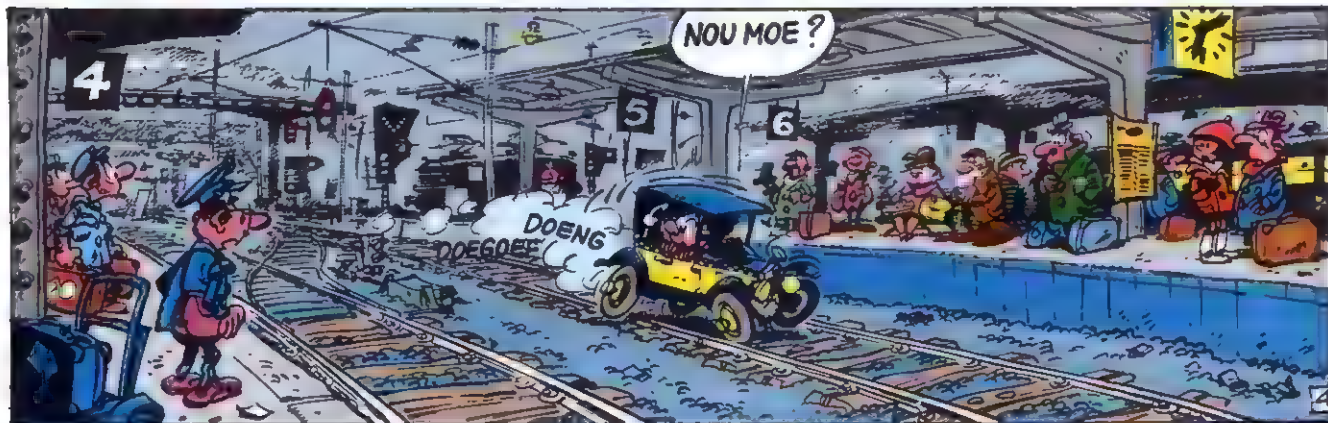
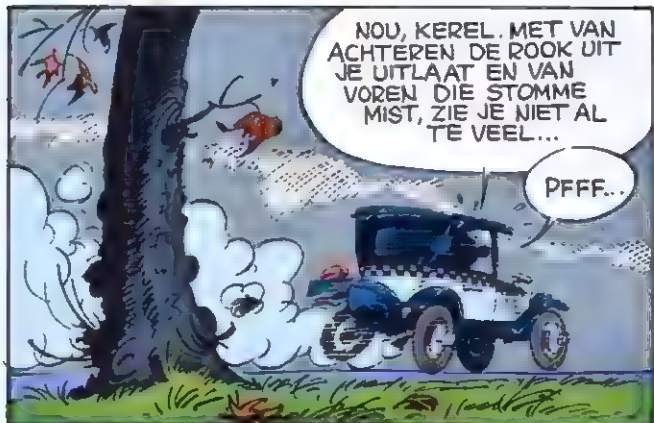

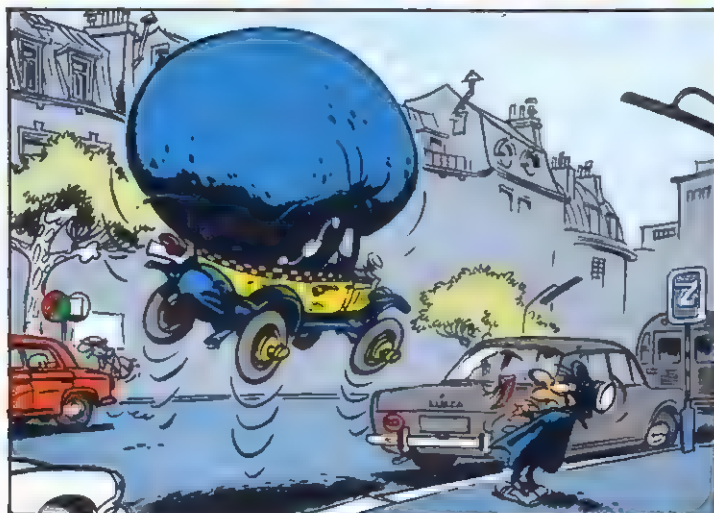

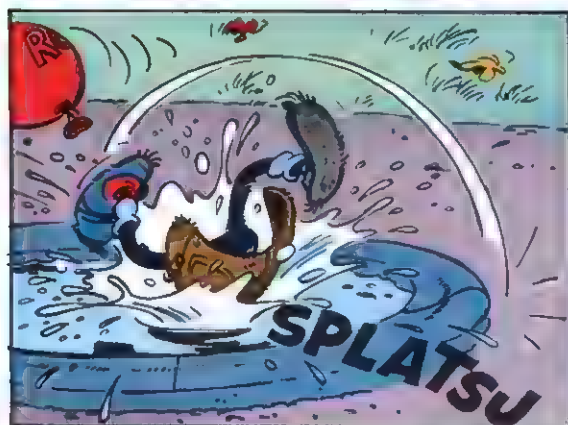
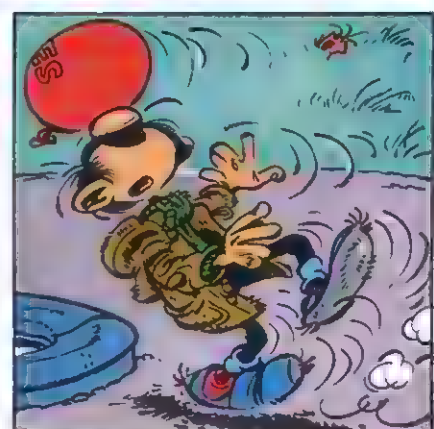
432A

432B

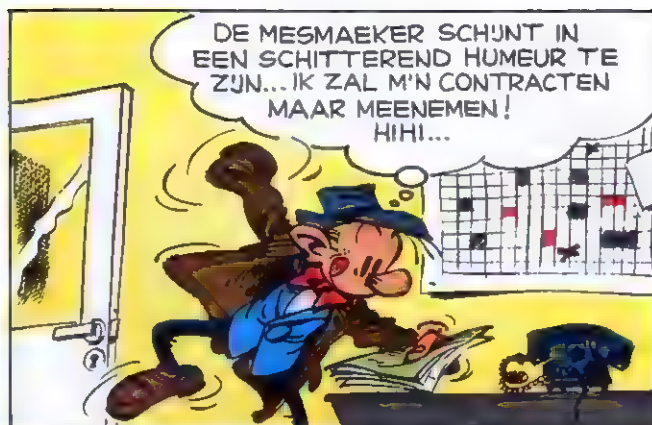

435A

435B

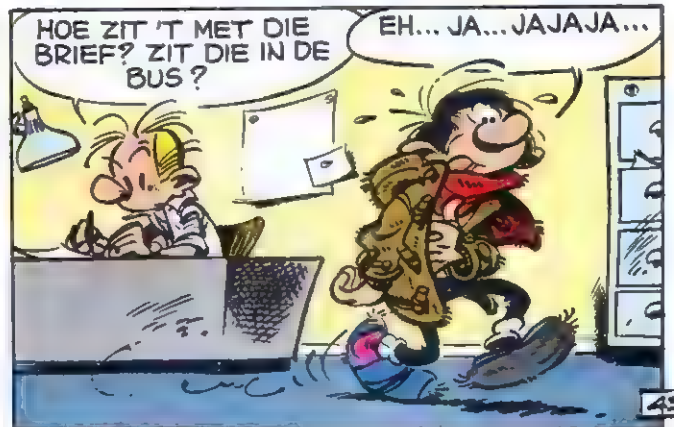

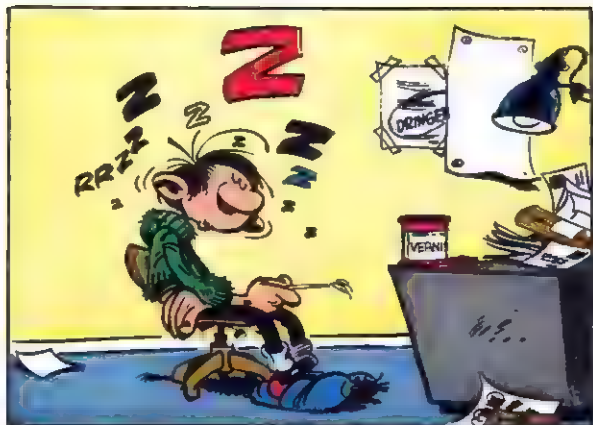

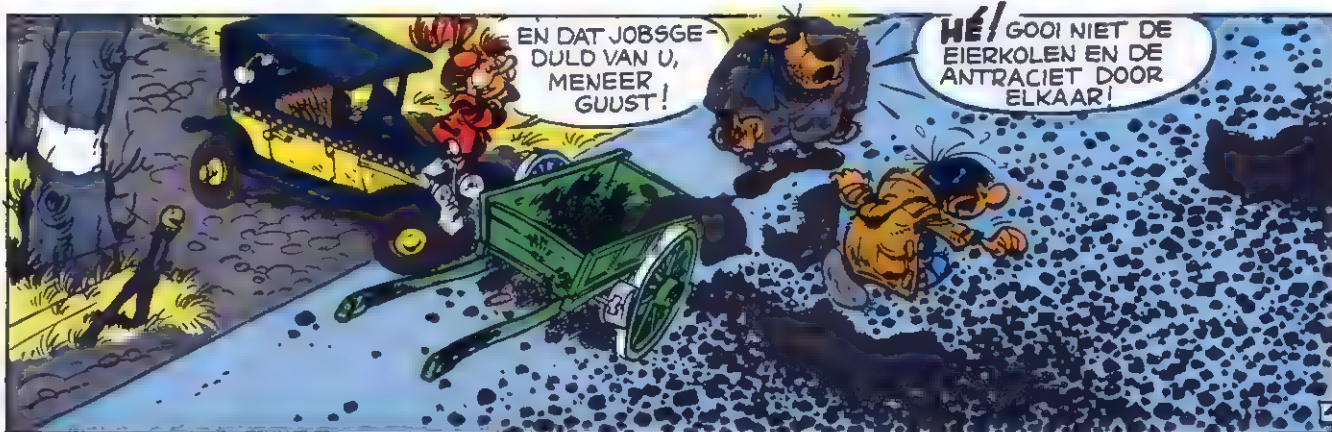
436A

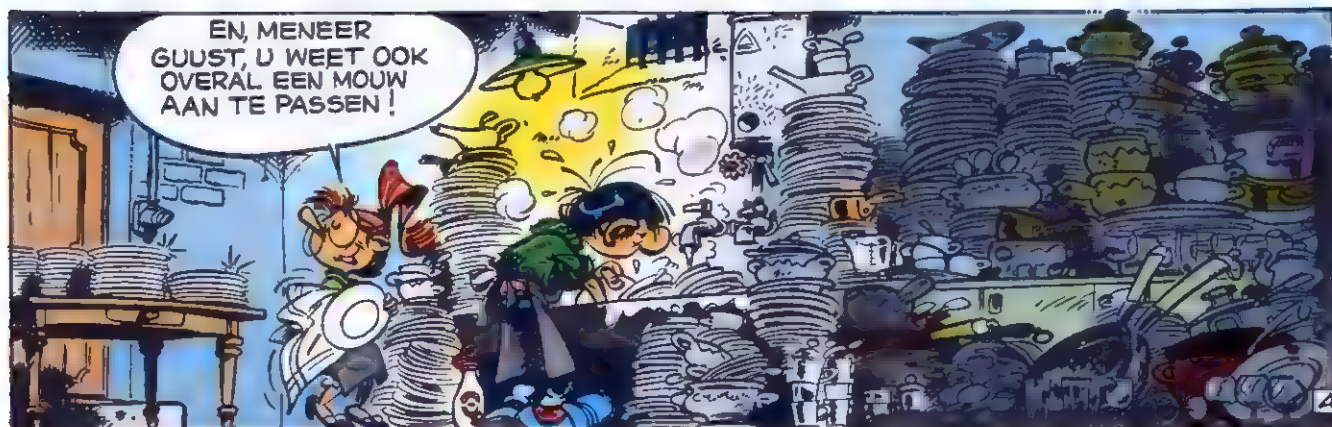
436B

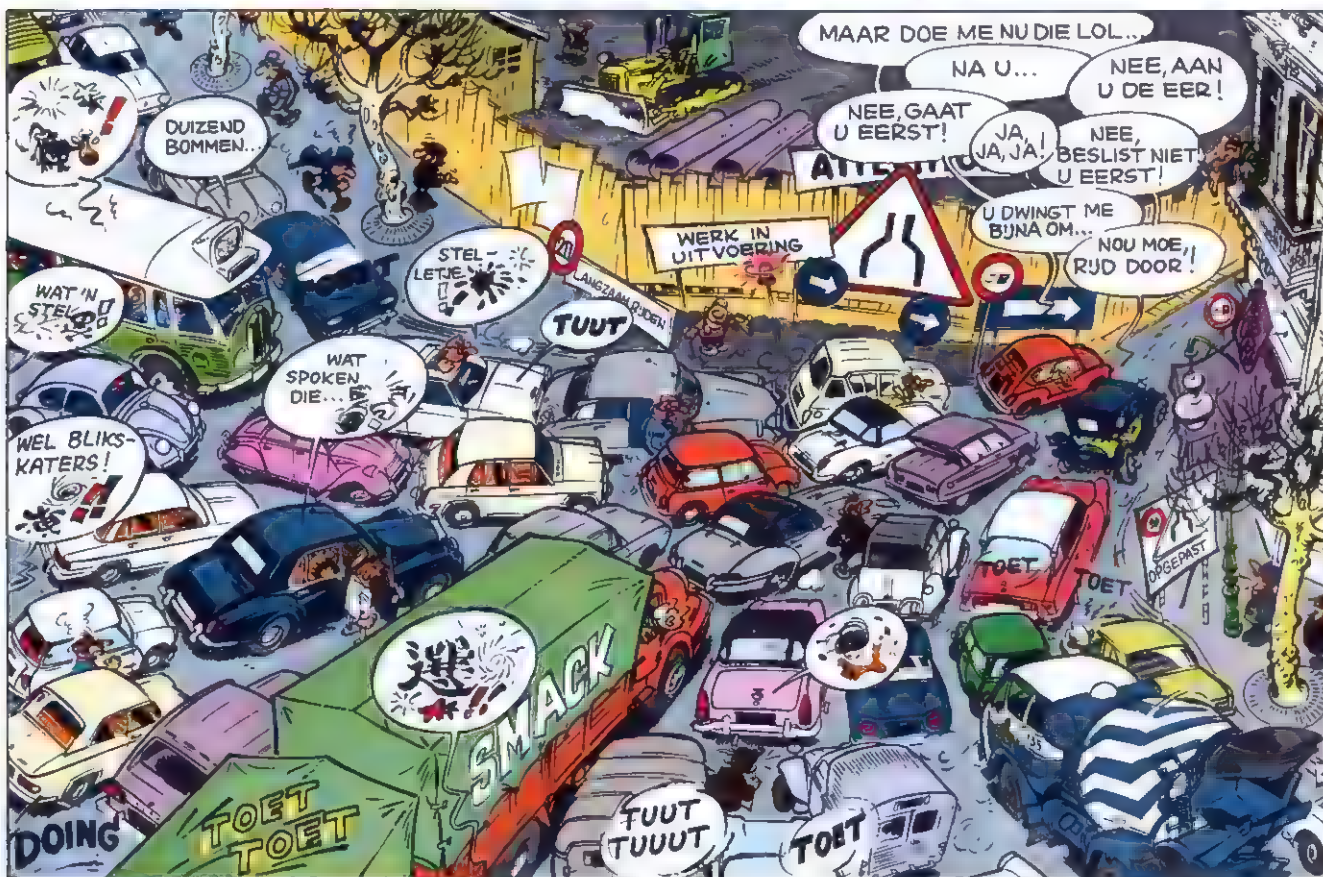
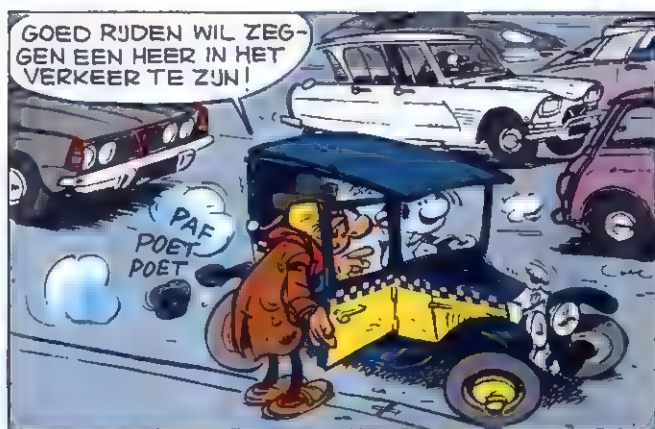

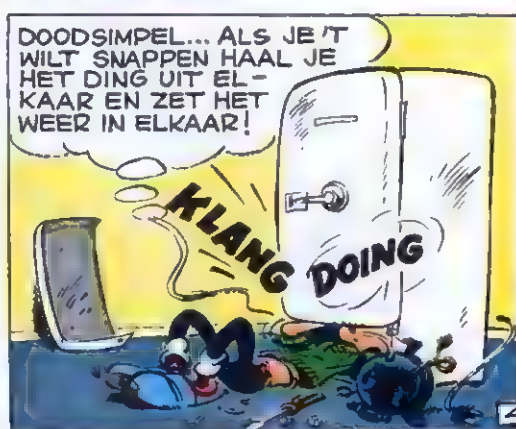

442A

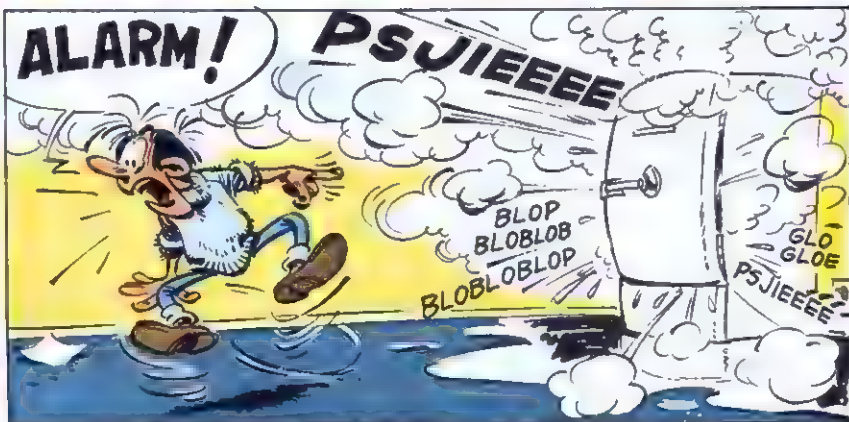

440B

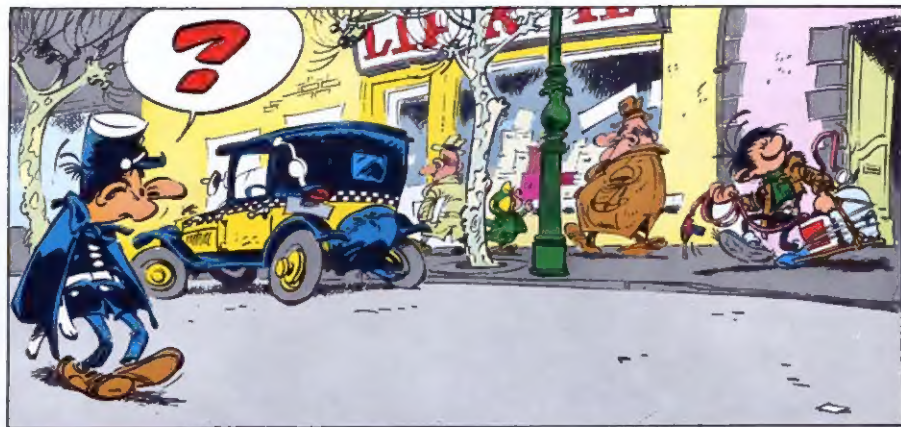

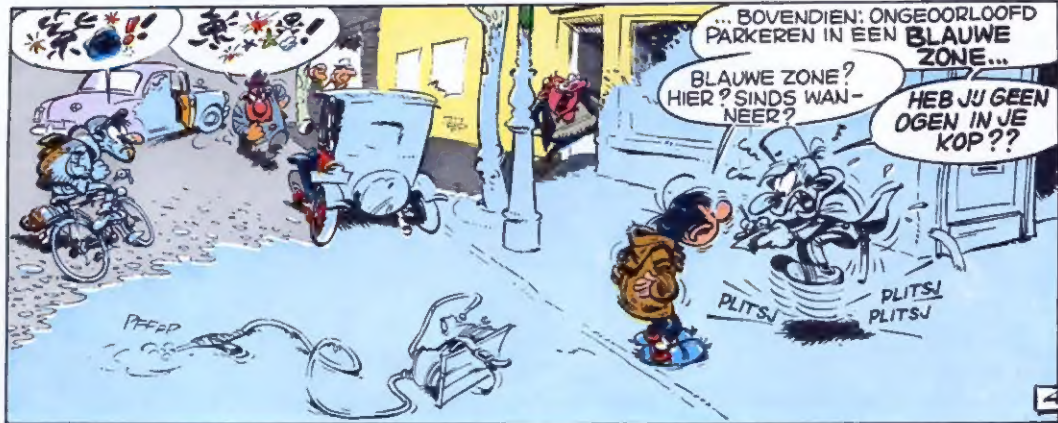
442A

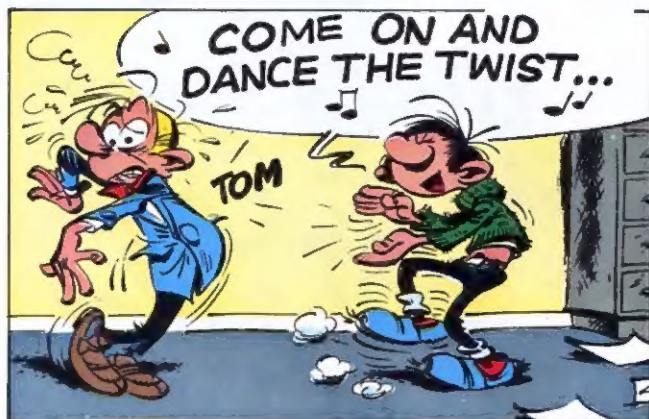
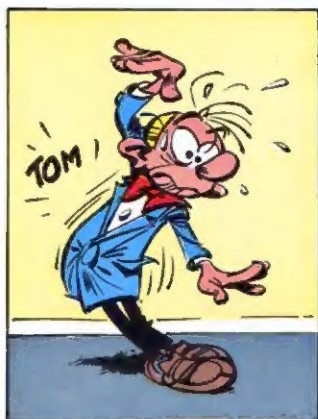
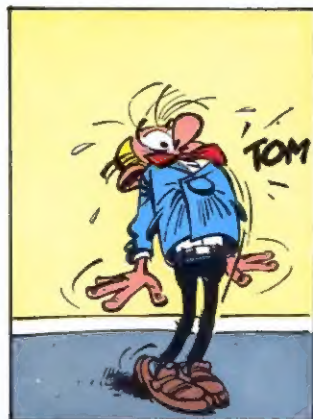
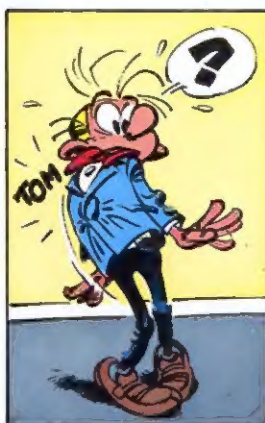
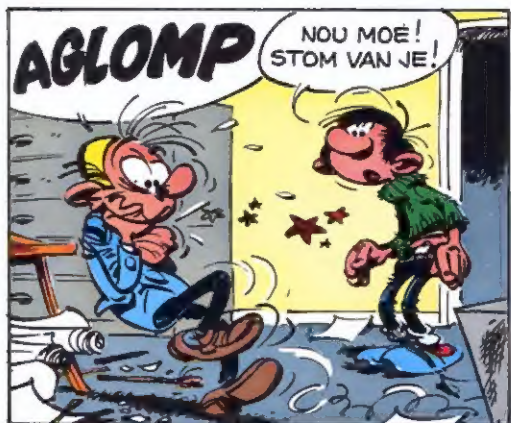
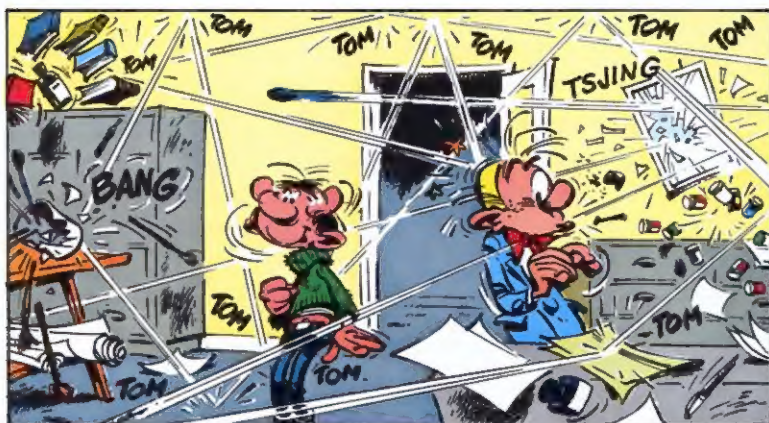
442B

443A

443B

www.dupuis.com

NUR 360
ISBN 90-314-2007-7

9 789031 420070